

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/73/2018
Identifikačné číslo spisu: 1313229153
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Darina Ličková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1313229153.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Marek Matej - PLYNOMA, so sídlom Petrovanská 34/A, Prešov, IČO: 14 369 184, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Bujňák, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, Prešov, proti žalovanému: NERTA Slovakia, s. r. o., Staviteľská 1/9382, Bratislava, IČO: 35 878 339, právne zastúpený: JUDr. Petra Oravcová, advokátka, so sídlom Pri Miklušovej väznici 6, Košice, o zaplatenie 4 215,31 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 22 Cb/83/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2018, č. k. 4Cob/1 1/2016 -213, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2018, č. k. 4 Cob/11/2016-213 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. novembra 2015, č. k. 22Cb/83/2014-166 žalobu zamietol a zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 721,33 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného JUDr. Petry Oravcovej, advokátky, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie právne vec odôvodnil aplikáciou ust. § 1 ods. 1,2 , § 261 ods. 1, § 272 ods. 1, § 536 ods. 1,2, 3 Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „OBZ“), § 1 ods. 2, § 34, § 35 ods. 1, § 43a ods. 1, 2, § 43c ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2, § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 120 ods. 1 prvá veta, § 120 ods. 3,4, § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny 4 215,31 eur s príslušenstvom, úrokov z omeškania a náhrady trov konania titulom zmluvy o dielo. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca tvrdil, že so žalovaným uzavrel zmluvu o dielo, na základe ktorej žalobca ako zhotoviteľ vykonal dielo: „Plynofikáciu samoobslužnej autoumyvarne na Košickej ulici v Prešove“. Dielo bolo vykonané na základe písomnej objednávky žalovaného z 5. októbra 2012, pričom cena diela bola dohodnutá v zmysle cenovej ponuky žalobcu v celkovej sume 6 906,34 eura, ktorú žalovaný akceptoval vo svojej písomnej objednávke. Žalobca dohodnuté práce vykonal v

súlade so zmluvou o dielo a požiadavkami žalovaného a dielo mu riadne a včas odovzdal a žalovaný dielo riadne prevzal. Žalobca vyfakturoval zhotovenie diela faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 15. februára 2013 na celkovú sumu 4 215,31 eur, v ktorej boli zohľadnené len skutočne vykonané práce, pričom cena za dielo bola nižšia, než akú obsahovala cenová ponuka. Žalovaný nárok žalobcu neuznal s odôvodnením, že podľa ust. § 536 Obchodného zákonníka musí byť cena v zmluve dohodnutá, inak je zmluva o dielo neplatná. Cena diela nebola medzi účastníkmi konania dohodnutá, preto ju v žiadanej výške neuhradil. Konštatoval, že žalobca by mohol žiadať zaplatenie za dielo po jeho vykonaní, jeho riadnym ukončením a odovzdaním, k čomu však nedošlo.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súdu žiadnym relevantným a hodnoverným dôkazom, že so žalovaným uzavrel zmluvu o dielo (v ústnej forme) v zmysle ust. § 43 a ods. 1 a § 43 c ods. 1 OZ, a že fakturované dielo skutočne žalovanému odovzdal, pričom žalobca nepreukázal najmä samotné uzavretie zmluvy o dielo ústnou formou, pretože zmluva o dielo sa ústnou formou uzatvára fakticky, teda odovzdaním diela objednávateľovi, čo je vlastne návrh (oferta) na uzavretie zmluvy a okamihom uzavretia zmluvy je v takom prípade okamih prevzatia diela objednávateľom ako akceptácia návrhu na uzavretie zmluvy. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že žalovaný písomne objednal u žalobcu predmetné dielo, súd prvej inštancie poukázal na e-mail štatutárneho zástupcu žalovaného Ing. H. U. zo dňa 5. októbra 2012, z ktorého mal za preukázané, že konateľ žalovaného Ing. H. U. napísal žalobcovi, že na základe vypracovanej cenovej ponuky na prevádzku autoumyváreň Prešov pre objednávateľa M. A. zaslala objednávku na pokládku plynovej prípojky, pričom z výpisu z obchodného registra spoločnosti AUTODOVOZPALA, s. r. o., IČO: 43 879 896 súd zistil, že štatutárnym zástupcom tejto spoločnosti je Ján Paľa. Navyše na prvých dvoch položkových rozpočtoch - 147/12/VC - NTL PLYNOFIKÁCIA z 3. septembra 2012 na sumu 6 906,34 eur a NTL PLYNOFIKÁCIA z 4. decembra 2012 na sumu 4 368,53 eur bola uvedená ako objednávateľ práve obchodná spoločnosť AUTODOVOZPALA, s. r. o. Súd prvej inštancie považoval za zrejmé, že prejav vôle žalovaného v uvedenom e-maily skôr svedčil domnienke, že konateľ žalovaného Ing. H. U. uvedené dielo objednal pre objednávateľa diela, ktorým bola obchodná spoločnosť AUTODOVOZPALA, s. r. o., ako to vyplynulo z predložených preberacích protokolov. So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, v prospech koho žalobca vykonával predmetné dielo. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že „dielo riadne a včas odovzdal a žalovaný dielo riadne prevzal,“ pričom v priebehu konania tvrdil, že „konateľ žalovaného sa nedostavil na stavbu prevziať dielo, na čo sa tento pracovník snažil telefonicky vyzvať na prevzatie diela, čo sa mu však nepodarilo a žalobca písomne žalovaného na prevzatie diela nevyzýval.“ Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní ako jediný dôkaz svojich tvrdení predložil iba uvedenú faktúru č. F XXXXXXXX a výzvu právneho zástupcu žalobcu na zaplatenie žalovanému zo 7. októbra 2013. Uvedená faktúra neosvedčuje uzavretie zmluvy o dielo medzi sporovými stranami, ani vykonanie fakturovaného úkonu žalobcom v prospech žalovaného, teda nepreukazuje, že žalobca fakticky uzavrel so žalovaným zmluvu o dielo reálnym plnením, teda odovzdaním diela žalovanému. Na uvedenej faktúre nie je ani podpis, ani odtlačok pečiatky žalovaného, ktorý by preukazoval, že žalovaný v tejto faktúre fakturované dielo prevzal (alebo že prevzal aspoň predmetnú faktúru). Rovnako uvedené skutočnosti neosvedčujú ani uvedená výzva právneho zástupcu žalobcu, pretože žalobca nepreukázal súdu prvej inštancie odoslanie, resp. doručenie tejto výzvy žalovanému žiadnym hodnoverným dôkazom. Rovnako uvedené skutočnosti neosvedčujú ani predložené preberacie protokoly, pretože ich uzavreli žalovaný ako zhotoviteľ a spoločnosť AUTODOVOZPALA, s. r. o. ako objednávateľ a v špecifikácii diela nebolo uvedené dielo žalobcu, ktoré žalobca označil ako „Plynofikácia samoobslužnej autoumyvárne“, takže ich signatármi nebol žalobca ako zhotoviteľ ním označeného diela. Poukazujúc na ust. § 120 ods. 1 O. s. p. mal za to, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno, preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), po prejednaní veci podľa § 379 až 385 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., rozsudkom z 25. januára 2018, č. k. 4Cob/1/2016-213, verejne vyhláseným podľa § 219 ods. 1, 3 C. s. p., rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

5. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a pri rozhodovaní o žalobcovom nároku vychádzal zo správneho posúdenia veci. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku poukazujúc na ust. § 34, § 43a ods. 1, § 43c ods. 2 OZ, § 266 ods. 1, § 536 ods. 1, 2, 3 OBZ odvolací súd považoval za dôležité uviesť, že predpokladom uzavretia akejkoľvek zmluvy, teda i zmluvy o dielo je existencia troch zložiek: návrh zmluvy (oferta), prijatie návrhu (akceptácia) a vzájomná zhoda vôle subjektov (konsenzus). Návrh zmluvy je prejav vôle žalobcu adresovaný adresátovi na uzatvorenie zmluvy. Samotný návrh zmluvy o dielo musí spĺňať všetky podstatné náležitosti zmluvy, ktorými sú zmluvné strany, ale i jasne vymedzený predmet zmluvy a cena za vykonanie diela. Prijatie návrhu môže byť buď výslovné alebo konkludentné (napr. zaplatenie ceny). Prijatie navrhuje rovnako ako návrh na uzatvorenie zmluvy jednostranným právnym úkonom adresovaný žalobcovi, ktorým prijímací subjekt prejavuje vôľu prijať návrh a tak zmluvu uzavrieť. Pre platné uzavretie zmluvy o dielo sa nevyžaduje písomná forma, postačuje aj ústna dohoda minimálne o určení zmluvných strán a o predmete zmluvy. Uvedené platí za predpokladu, ak dohoda o cene, resp. o spôsobe jej určenia nie je pre zmluvné strany rozhodujúca. Vôľa strán uzavrieť zmluvu o dielo aj bez dohody o cene, resp. o spôsobe jej určenia musí existovať v čase vzniku zmluvy, nielen počas prípravy a rokovania o zmluve. Pri výklade prejavu vôle v obchodných záväzkových vzťahoch je v prvom rade určujúci úmysel konajúcej zmluvnej strany, a to za predpokladu, že jej úmysel bol druhej strane známy alebo jej musel byť známy. Ak nebol druhej konajúcej strane úmysel konajúceho známy a ani jej nemohol byť známy, prejav vôle sa vykladá podľa významu, aký by mu spravidla prikladala osoba v postavení, v akom je adresát úkonu, ust. § 266 ods. 3 OBZ prikazuje pri výklade vôle strán brať náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle a na správanie účastníkov právneho úkonu, pričom akcentuje tri skutočnosti, a to rokovanie o uzavretí zmluvy, prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli a napokon i následné správanie strán.

6. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal spornou skutočnosťou medzi sporovými stranami, či medzi nimi došlo k platnému uzavretiu zmluvy o dielo, či už písomnou alebo ústnou formou. Súhlasil s názorom žalobcu, že zákon v tomto prípade písomnú formu nevyžaduje, ale nestotožnil sa s jeho názorom, že podstatné náležitosti zmluvy o dielo boli v zmysle § 536 odsek 1, 2, 3 OBZ dohodnuté, a to podľa tvrdenia žalobcu predmet diela - pokládka plynovej prípojky, cena diela - určená cenovou ponukou a akceptácia ceny - bol dohodnutý spôsob určenia ceny. Poukazujúc na vykonané dokazovanie súdu prvej inštancie mal za to, že žalobca predloženými listinnými dôkazmi nepreukázal v konaní žiadnym relevantným a hodnoverným dôkazom, že priamo so žalovaným uzavrel zmluvu dielo (v ústnej forme), ním označené ako „Plynofikácia samoobslužnej autoumyvárne“ v zmysle ust. § 43 a ods. 1 a § 43c ods. 1 OZ a na preukázanie svojich tvrdení neunesol svoje dôkazné bremeno.

Odvolací súd sa zaoberal ďalšou odvolacou námietkou žalobcu, ktorou vyslovil nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, v prospech koho žalobca vykonával predmetné dielo. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na článok III. bod 1 b Zmluvy o dielo č. XXXX zo dňa 22.03.2012, uzavretej žalovaným ako zhotoviteľom so spoločnosťou AUTODOVOZPALA, s. r. o., predmetom ktorej bolo dielo - Car Wash CW3+1 container systém s plynovým ohrevom, okrem iného plynová prípojka a rozvody plynu, jej dodávku, montáž, zabezpečiť odskúšanie technologických zariadení vlastnými, resp. zmluvnými pracovníkmi, ktorú časť stavby mal podľa tvrdení žalobcu vykonať na základe objednávky a následne uzavretej zmluvy o dielo pre žalovaného žalobcu. Odvolací súd nesúhlasil s názorom žalobcu, že nakoľko žalovaný dielo objednávateľovi AUTODOVOZPALA, s. r. o. odovzdal, dôkazom čoho je preberací protokol, je nepochybné, že aj žalobca ako „subdodávateľ“ svoje dielo taktiež vykonal riadne a včas a žalobcovi odovzdal. Konštatoval, že uvedené dôkazy svedčia o právnom vzťahu žalovaného s treťou osobou a žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukazujú žalobcove tvrdenie o odovzdaní diela žalobcom a jeho následnom prevzatí žalovaným. Žalobca v konaní ako jediný „dôkaz“ svojich tvrdení predložil iba uvedenú faktúru č. T. a výzvu právneho zástupcu žalobcu na zaplatenie žalovanému zo dňa 07.10.2013 a preto odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že uvedená faktúra, ani výzva právneho zástupcu žalobcu neosvedčujú uzavretie zmluvy o dielo medzi sporovými stranami, ani vykonanie fakturovaného úkonu žalobcom v prospech žalovaného, nepreukazujú, že žalobca fakticky uzavrel so žalovaným zmluvu o dielo reálnym plnením, teda odovzdaním diela žalovanému. V tomto kontexte uviedol, že rovnako uvedené skutočnosti to

neosvedčujú ani predložené preberacie protokoly, pretože ich podpísali žalovaný ako zhotoviteľ a spoločnosť AUTODOVOZPALA, s. r. o. ako objednávateľ a v špecifikácii diela nebolo uvedené dielo žalobcu, ktoré žalobca označil ako „Plynofikácia samoobslužnej autoumyvárne“, takže ich signatármi nebol žalobca ako zhotoviteľ ním označeného diela. Taktiež v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu nie je podstatná skutočnosť, že AUTODOVOZPALA, s. r. o. žalovanému za dielo riadne zaplatila.

Stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý na základe podrobne vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca žiadnym relevantným a hodnoverným dôkazom nepreukázal, že so žalovaným uzavrel zmluvu o dielo (v ústnej forme) v zmysle ust. § 43 a ods. 1 a § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka a že fakturované dielo skutočne žalovanému odovzdal, odvolací súd konštatoval, že z uvedeného dôvodu neprichádza do úvahy vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, na ktoré z opatrnosti poukázal žalobca v odvolaní pre prípad pochybností o platnosti zmluvy.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, a o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolateľ označil v dovolaní ako právnu otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená, otázku, „či je možné právne posúdiť zmluvný vzťah ako neexistujúci za situácie, ak preukázateľne existuje právny úkon účastníka, že uznáva zmluvný vzťah a chce čiastočne za dielo zaplatiť, resp. či pri existencii takéhoto dôkazu možno osloviť právny názor, že dovolateľ žiadnym relevantným dôvodom a hodnoverným dôkazom nepreukázal uzavretie zmluvného vzťahu. Teda či existencia právneho úkonu účastníka konania, ktorým aspoň čiastočne uznáva svoj dlh resp. záväzok je relevantným a hodnoverným dôkazom na preukázanie existencie zmluvného vzťahu. Zároveň podanie dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 432 ods. 2 C. s. p. tým, že za nesprávne právne posúdenie veci považuje to, že právny vzťah, preukázaný a deklarovaný účastníkmi konania, existenciou čiastočného uznania dlhu zo strany žalovaného nebol súdom posúdený ako záväzkovo-právny vzťah, pričom aj prejav vôle oboch strán sporu bol v konaní preukázaný. V tomto kontexte uviedol, že písomný prejav žalovaného posudzoval žalobca podľa jeho obsahu, ktorým chcel zaplatiť žalobcovi ako zhotoviteľovi cenu diela (aj keď len časť), za uznanie dlhu čiastočným plnením, za taký právny úkon, s ktorým sa spája existencia záväzkovo - právneho vzťahu. Dovolateľ zastáva názor, že existencia uznania dlhu v zmluvnom záväzkovom vzťahu dvoch subjektov práva, nemôže zakladať vyslovenie neexistencie zmluvného vzťahu zo strany súdu, ako to prezentoval odvolací súd v napadnutom rozsudku. Preto nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal uzavretie zmluvy o dielo a ani skutočné odovzdanie tohto diela. Dovolateľ označil tento záver za nesprávny tvrdiac, že žalovaný v priebehu konania nespochybňoval uzavretie zmluvy a vykonanie diela, spochybňoval len cenu diela a dohodu o tejto cene, a navyiac žalovaný chcel za dielo zaplatiť, čím teda sám uznal existenciu zmluvného vzťahu. Podľa názoru dovolateľa, v predmetnej veci boli naplnené všetky podstatné náležitosti zmluvy o dielo medzi žalobcom a žalovaným (ofera, akceptácia, konsenzus), v danom prípade objednávka, cena, vykonanie diela a jeho prevzatie. Dovolateľ poukazuje na 51. 2 ods. 1 C. s. p. preto legitímne očakával, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ktorá akceptuje ústnu formu zmluvy o dielo, akceptuje objektivnosť existencie zhotovenia diela a povinnosť objednávateľa za dielo zaplatiť. Podľa vedomostí žalobcu spoločnosť AUTODOVOZPALA, s. r. o. žalovanému za dielo riadne zaplatila, ale žalovaný odmieta zaplatiť žalobcovi, pričom dielo riadne vykonal, odovzdal a dielo je funkčné a užívania schopné. Taktiež z opatrnosti poukázal na skutočnosť, že pre žalovaného vykonal dielo, a teda aj v prípade pochybností o platnosti zmluvy vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi vo výške obvyklej ceny za dielo. Žalobca zvažoval pri podaní dovolania aj použitie iného dovolacieho dôvodu a to 420 C. s. p. a 421 C. s. p. čo by bola kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania, najvyšší súd však kumuláciu neakceptuje, preto dovolateľ- žalobca využil len jeden dovolací dôvod. Nakoľko však súd žalobcovi toto právo nepriznal, rozhodnutie odvolacieho súdu, predovšetkým jeho právne posúdenie považuje za nesprávne a nezákonné. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako

aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Dovolanie bolo doručené žalovanému dňa 8. augusta 2018. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“), ako súd dovolací (§35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, dovolanie je dôvodné.

Žalobca v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p. Otázka posúdenia či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

16. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je do volacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia dovolacieho súdu len „právna otázka“).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je relevantná právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ v dovolaní, vyvodzuje prípustnosť dovolania ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., je jeho (procesnou) povinnosťou:

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd,

b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie najvyššieho súdu z 22.februára 2018, sp. zn. 3Cdo/46/2017).

18. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu

podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

19. V uznesení z 8. júna 2017. sp. zn. 3 Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26. septembra 2017, sp. zn. 1 Cdo/206/2016). Dovolací dôvod podľa ust. § 421 C. s. p. preto dovolací súd neposudzoval, keďže tento nespĺňal požiadavky kladené pre jeho prípustnosť v zmysle ust. § 432 C. s. p.

20. Dovolací súd preto skúmal aj ,či dovolanie nie je možné dôvodiť v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., keďže v zmysle ust. § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Je pravdou, že uznesením veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 bolo prijaté stanovisko o neakceptácii kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania. Toto stanovisko Veľkého senátu NS SR bolo zmenené jeho uznesením z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018, ktorým vyslovil, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa ust. § 420 a § 421 C. s. p. je prípustná. Preto dovolací súd skúmal, či nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nesprávnym postupom súdu, ktorým znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva /420 písm. f C. s. p./ a dospel k záveru, že prípustnosť dovolania je daná podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. V čase podania dovolania platilo stanovisko Veľkého senátu NS SR o neakceptácii kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania, napriek tomu, že stanovisko prijaté 21. marca 2018 zmenilo tento názor a bolo prijaté stanovisko o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto preskúmal, či nenastali dôvody prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., keďže dospel k záveru, že dôvody uvedené v § 420 C. s. p. žalobca z dôvodu odmietnutia jeho dovolania neoznačil, ale naznačil svoj úmysel tak urobiť. V čase rozhodovania dovolacieho súdu s poukazom na uznesenie Veľkého senátu NS SR z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018 z dôvodu práva účastníka konania na spravodlivý proces, dovolací súd prihladol a konštatoval, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces došlo a preto dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa ust. 449 ods. 1 C. s. p. zrušil a vec mu v súlade s ust. § 450 C. s. p. vrátil na ďalšie konanie.

23. Porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces dovolací súd vzhľadom v postupe súdu nižšej inštancie- odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s odvolaním žalobcu a to konkrétne, ak akceptoval názor súdu prvej inštancie, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo v ústnej forme, sa nezaoberal možnosťou práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným na úkor žalobcu, keďže:

1/ právne posúdenie žaloby je na strane súdu /teda, či došlo k porušeniu zmluvy, resp. k nej nedošlo, lebo nevznikla/ a teda nejde o náhradu škody,

2/následne či nedošlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, keďže žalobca práce na plynofikácii v danom objekte pre žalovaného vykonal a žalovaný ich riadne ako zhotoviteľ odovzdal

objednávateľovi /v konaní táto skutočnosť vyvrátená zo strany žalovaného nebola/.

24. Bude preto úlohou odvolacieho súdu skúmať vyššie uvedené a vypočutím svedkov a následne vo veci znova rozhodnúť a to aj o trovách dovolacieho konania /§ 453 ods. 3 C. s. p./

25. Toto rozhodnutie prijal dovolací senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.